

Duf- eller hönshöken, samt sättet att särskilja densamma från andra roffågl...

Gylling, C. O.

Skolpl. Zoologi C. 11

National Library
of Sweden

Duf- eller Hönshöken,

samt sättet att särskilja densamma från andra roffåglar.

På uppdrag af Vesternorrlands nya jagtvårdsförening utarbetad

af OLAF GYLLING

Hufvud af:
Pilgrinsfalk,
nat. storl.

af Ormvråk,
nat. storl.

af Dufhök,
nat. storl.

af Bivvråk,
nat. storl.

Duf- eller Hönshök.

1. gammal fogel. 2. års-unge,
3. dununge, omkr. 10 dygn gam-
mal, naturlig storlek.

Fig. 1. och 2. hafva
1/3 af naturlig storlek

Duf- eller hönshökens kännetecken.

Duf- eller hönshöken skiljes genom följande kännetecken från öfriga svenska roffåglar:

Fötter starka, med långa, grofva, krökta klor. På tarsens (leden ofvan tårna) framsida en rad af 13-15 tvärplåtar, nedtill omkr. 4 ggr. så långa som breda, hvilka utan öfvergång fortsättas af fint, nättigt fördelad hud. Hos mycket gamla individer hårdna dessa plåtar till en sammanhängande hornartad skiva, hvari dock plåtarna kunna urskiljas. Äfven hos späda ungar i dundrägt äro dessa plåtar (hvaraf en liknande rad bekläder tarsens baksida) mycket tydligt utbildade.

Färgen hos gammal dufhök ofvan enfärgadt blågrå eller brungrå, under hvit med svartgrå vågiga tvärstreck. Ungfoglarna ofvan gråbruna med eller utan rostfärgade fjäderkanter och hvitaktiga, oregelbundna fläckar, undertill hvitaktiga, med en mer eller mindre stark rostfärgad anstrykning. Hufvudet och undersidan tecknade med svartbruna längd-streck.

Stjerten har hos ung och gammal (hos de gamla otydligt) fem mörkare tvärband, med ljusare gränslinier hos ungfogeln och alltid hvit spets.

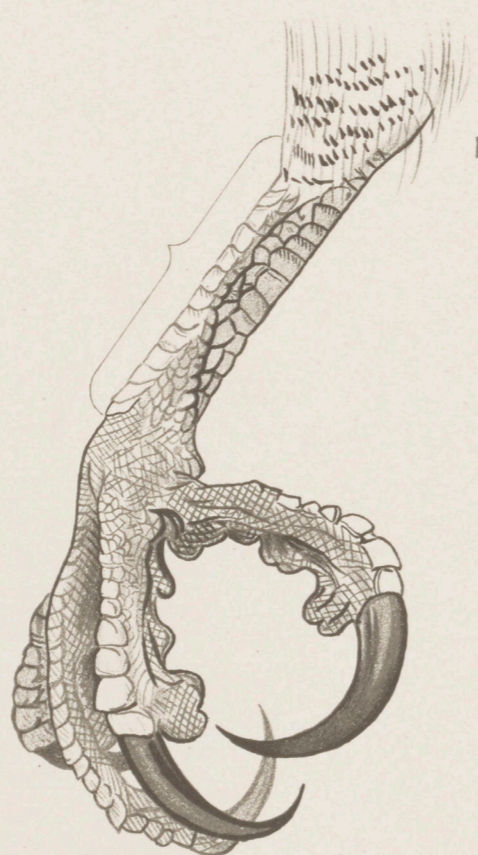
Dess längd öferskjuler med mer än hälften, 12-14 cm., de hoplagda vingarnas spetsar. Näbben starkt böjd och har på öfverkäkens undersida en rund utbuktning. (Jämför figurerna.)

Ögats färg alltid gulaktig, hos dun-ungar grågul, hos 1-årig ungfågel svavelgul, hos fleråriga, orange-gul.

Ungen behåller tills nära fullvuxen sin gråhvita, yfviga, bomullslänkande dundrägt och är då mot slutet till volymen lika stor eller större än de gamla.

Dufhökens längd från näbbspets till stjertspets = 520 millim. (hanen) till 618 millim. (honan).

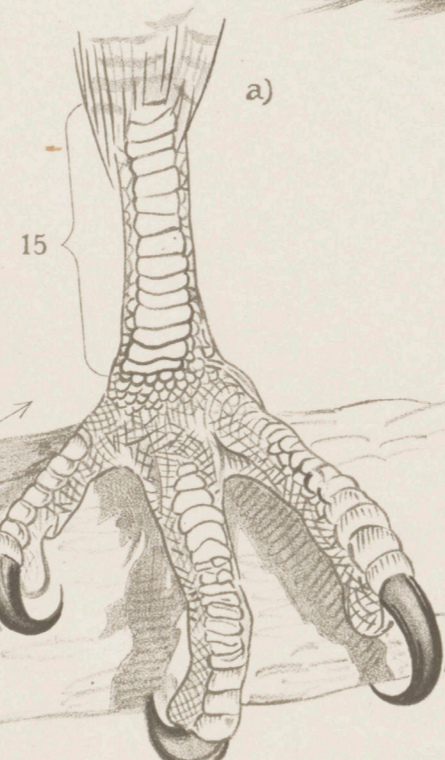
Dufhökens bo, som är mycket stort, placeras högt uppe i en gran, på undanfömd plats i grof skog, vanligen väl döljt, aldrig i toppen af trädet.

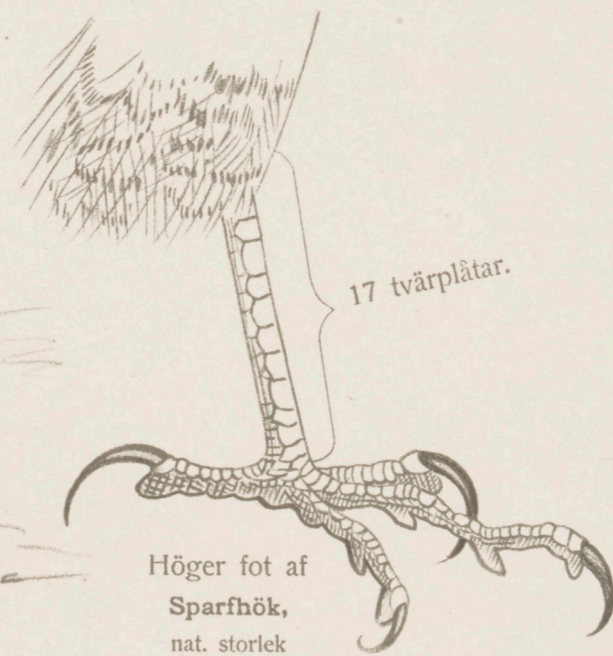
Fot af Dufhök.

a) höger fot framifrån,
b) höger fot från sidan.

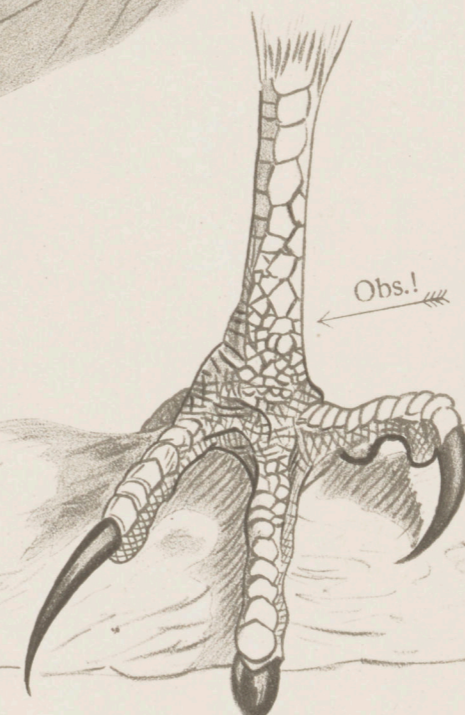
Den roffogelfot, som ej ser så ut,
är icke en dufhöks!

nat. storl.

Höger fot af
Sparfhök,
nat. storlek

Venster fot af
Ormvråk,
nat. storlek

Kännetecken å öfriga roffåglar, med hvilka dufhöken plägar förvexlas.

Sparfnöken kan här betraktas som en mindre upplaga af dufhöken, men är, oafsedt sin ringare storlek (309-371 mill.), mycket spensligare till sin byggnad, mest märkbart hos de ytterst tunna och späda fötterna. Jämför storlek och form hos foten af vuxen sparfhök och dito af en 1 vecka gammal dufhök-unge. Se bilderna! Tarsens framsida dessutom med 17 i st. f. 15 tvärplåtar.

Ormvråk. Storlek något mindre än dufhökens. Vinglar långa och breda, nå till spetsen af den korta stjerten. Näbb utan sidoflik svagare än dufhökens. (Se bilden!) Ögats färg aldrig gul, utan hos yngre mörkbrun, hos äldre rödgrå. Stjerten alltid med flera än fem, otydliga tvärband; på vingarnes undersida alltid en rent vit större fläck. Färgen för öfrigt mycket vxlande. Tarsens framsida har stora, men oregelbundna tvärplåtar, som utan skarp gräns nedtill öfvergå i nättlig hud. Se bilden!

Fjällvråken har tarserna helt fjäderklädda liksom orre och tjäder.

Bivvråken har, olik alla andra hökartade roffåglar, trakten mellan näbb och ögon klädd med vanliga småfjädrar. Fötter korta, starka, klor långa, föga krökta, tarser med likformig, nättlig hud. Ögonringen hos gamla gul, hos dun-ungar mörk. Stjerten har 3 å 4 icke 5 mörka tvärband.

Falkarna hafva stark, ända från roten krökt näbb, på hvardera sidan af öfverkäkens spets en tandlik flik. Näsborrar runda med en rund spetsig benknö i midten. Tarserna klädda med nättlik, likartad hud. Ögonringen alltid svartbrun och ögat omgivet af en naken, gul eller blåhvit färgad hud.

Fisk-gjusen har i alla åldrar blåhvit färg på fötterna och dessutom trinda (i olikhet med alla våra öfriga roffåglar) undertill ej urhålkade klor, hvarigenom äfven dess späda ungar genast skiljas från dufhökans.

Roffogelarnas bon i träden böra ej förstöras. De begagnas flera år å rad och inkräktas oftast, sedan egaren bortskjutits, följande år af ett annat par, stundom af en annan art.

Skolpl. Zoologi C.11